

Strona pozwana: Kuoni Travel Ltd

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w sytuacji gdy doszło do niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków wynikających z umowy o wakacje zorganizowane zawartej pomiędzy organizatorem lub punktem sprzedaży detalicznej a konsumentem, do której zastosowanie ma dyrektywa Rady 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek, a niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy jest wynikiem działań pracownika przedsiębiorstwa hotelarskiego świadczącego usługi, której dotyczy przedmiotowa umowa:
 - a) czy istnieje możliwość zastosowania okoliczności wyłączającej odpowiedzialność, o której mowa w drugiej części art. 5 ust. 2 tiret trzecie; a jeżeli tak,
 - b) jakimi kryteriami powinien kierować się sąd krajowy przy ocenie, czy tego rodzaju okoliczność wyłączająca odpowiedzialność ma zastosowanie?
- 2) Czy w przypadku gdy organizator lub punkt sprzedaży detalicznej zawiera z konsumentem umowę o wakacje zorganizowane, do której zastosowanie ma dyrektywa Rady 90/314/EWG, a usługi, których przedmiotowa umowa dotyczy, świadczy przedsiębiorstwo hotelarskie, to pracownika takiego przedsiębiorstwa hotelarskiego uznaje się za „usługodawcę” dla celów okoliczności wyłączającej odpowiedzialność z art. 5 ust. 2 tiret trzecie dyrektywy?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom (United Kingdom) w dniu 30 lipca 2019 r. — R (na wniosek Association of Independent Meat Suppliers i in.)/The Food Standards Agency

(Sprawa C-579/19)

(2019/C 328/36)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom (Zjednoczone Królestwo)

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: R (na wniosek Association of Independent Meat Suppliers i in.)

Druga strona postępowania: The Food Standards Agency

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenia (WE) nr 854/2004 ⁽¹⁾ i nr 882/2004 ⁽²⁾ nie stoją na przeszkodzie procedurze, zgodnie z którą na podstawie art. 9 Food Safety Act 1990 (brytyjskiej ustawy o bezpieczeństwie żywności z 1990 r.) sędzia pokoju rozstrzyga sprawę co do istoty i na podstawie powołanych przez każdą ze stron dowodów w postaci opinii biegłych, orzekając, czy tusza nie spełnia wymogów bezpieczeństwa żywności?

- 2) Czy rozporządzenie (WE) nr 882/2004 przyznaje prawo do odwołania się od decyzji wydanej przez urzędowego lekarza weterynarii na podstawie art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 854/2004, zgodnie z którą mięso z tuszy nie nadaje się do spożycia przez ludzi, a jeśli tak, to czym należy kierować się przy ocenie zasadności decyzji wydanej przez urzędowego lekarza weterynarii w ramach postępowania odwoławczego w takim przypadku?

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. 2004, L 139, s. 206).
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. 2004, L 165, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 6 czerwca 2019 r. w sprawie T-399/17,
Dalli/Komisja, wniesione w dniu 16 sierpnia 2019 r. przez Johna Dalliego**

(Sprawa C-615/19 P)

(2019/C 328/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: John Dalli (przedstawiciele: L. Levi, avocate, S. Rodrigues, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i uznanie żądań wnoszącego odwołanie w sprawie T-399/17 za dopuszczalne i zasadne, a w konsekwencji nakazanie:
 - naprawienia szkody, a przede wszystkim zadośćuczynienia za krzywdę, którą można oszacować tymczasowo na kwotę 1 000 000 EUR;
 - obciążenia całością kosztów postępowania drugiej strony postępowania;
- nakazanie Komisji Europejskiej pokrycia w całości kosztów zarówno postępowania odwoławczego jak i postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W pierwszym zarzucie wnoszący odwołanie podnosi liczne naruszenia prawa, w szczególności naruszenie obowiązku uzasadnienia i przeinaczenie akt sprawy poprzez oddalenie zarzutu pierwszego dotyczącego niezgodności z prawem decyzji o wszczęciu dochodzenia.

Po drugie wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo poprzez oddalenie zarzutu drugiego dotyczącego błędów w charakterystyce dochodzenia i niezgodnego z prawem rozszerzenia dochodzenia.

Po trzecie, wnoszący odwołanie podnosi przeinaczenie dowodów i naruszenie prawa do obrony w wyroku Sądu, w którym oddalono zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasad regulujących gromadzenie dowodów oraz przeinaczenia i sfalszowania dowodów.

Po czwarte, wnoszący odwołanie zarzuca przeinaczenie oczywistego znaczenia okoliczności faktycznych i dowodów oraz naruszenie prawa poprzez oddalenie przez Sąd zarzutu czwartego dotyczącego naruszenia prawa do obrony, art. 4 decyzji Komisji 1999/396 (¹) oraz art. 18 instrukcji OLAF-u.

Po piąte, wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie prawa poprzez naruszenie ciążącego na nim obowiązku uzasadnienia i przeinaczenie dowodów poprzez oddalenie zarzutu piątego dotyczącego naruszenia art. 11 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1073/1999 (²) i art. 13 ust. 5 regulaminu Komitetu Nadzoru.